

РЕШЕНИЕ

№ 7234

гр. София, 14.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 12.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **10955** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 215, ал. 1 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Н. Д. М. от [населено място] срещу Заповед № РА-30-216/31.07.2019 г. на Главния архитект на Столична община /СО/, с която е наредено да бъде премахнат незаконен строеж "Преустройство на таванско помещение към ап. № 2, в съществено отклонение от одобрен проект за сградата на 13.02.1954 г. на СГНС и разрешителен билет № 55/15.02.1954 г., изграждане на капандура, санитарно помещение със съответните ВиК и електро инсталации и завземане на общи части", находящ се в таванския етаж във вх. А на жилищна сграда, разположена в УПИ I, кв. II, м. „ГГЦ“, зона „Г-14“ по плана на [населено място], с административен адрес: [населено място], [улица].

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност и необоснованост на оспорената заповед, поради противоречие с материалноправните разпоредби, съществени нарушения на административно-производствените правила и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че не отговарят на действителността направените от проверяващия орган твърдения, че строежът е извършен от него. От доказателствата по преписката било видно, че строежът е извършен през 1995 г., а съгласно представения нотариален акт било видно, че жалбоподателят е придобил процесния имот четири години след извършването на преустройството на тавана. Сочи, че административният орган не е взел представеното от него архитектурно

проучване, изготвено от лице притежаваща пълна проектантска правоспособност. При съпоставката на данните, съдържащи се в представеното по преписката архитектурно становище, и тези отразени в Констативния акт имало съществено разминаване в площта на таванското помещение. Счита, че строежът е търпим по смисъла на § 127 от ЗУТ. Твърди, че не са засягати общи части на сградата и не е налице завземане на такива. Неправилно в акта и в последвалата го заповед, се твърдяло, че е нарушена Наредба № 5, тъй като се касаело не за новопроектирана жилищна сграда и етажните височини били такива, каквито са били нормативно установени към момента на построяване на сградата. Счита и, че заповедта не е връчена на надлежно упълномощено лице, като това е ограничило правото му на защита още в началния етап на административното производство. Иска се от съда да отмени процесната заповед като неправилна и незаконосъобразна.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Кадин, който моли жалбата да бъде уважена. Претендира разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Главен архитект на Столична община, редовно уведомен, се представлява от юрк. С., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли процесната заповед да бъде оставена в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Второ отделение, 30-ти състав, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Във връзка с постъпило писмо изх. № СО-881-01-643/11.04.2018 г. на Директора на Дирекция ОДК при ДНСК, с приложена жалба от г-н С. С., собственик в жилищна сграда с административен адрес: [населено място], [улица], срещу преустройства в сградата; писмо с вх. № РОБ18-ДИ04-138/25/31.01.2019 г. от Директора на Дирекция ОСК . СО с приложено писмо изх. № САГ18-УТ00-308/4/25.01.2019 г. на Главен архитект на СО – по същество отказ за издаване на удостоверение за търпимост и писмо с вх. № РОБ18-ДИ04-138/32/14.05.2019 г. на Директора на Дирекция ОСК-СО срещу преустройство извършено в таванско помещение към ап. № 2, в таванския етаж във вх. А на жилищна сграда, разположена в УПИ I, кв. II, м. „ГГЦ“, зона „Г-14“ по плана на [населено място], с административен адрес: [населено място], [улица] била извършена проверка на имота. Резултатите от проверката са оформени в Констативен протокол № РОБ18-ДИ04-138/28.05.2019 г. и Констативен акт № РОБ18-ДИ04-138/29.05.2019 г. Видно от същия, работната група е установила, че имотът е собственост на Н. Д. М., съгласно Нотариален акт № 116, том. IV, рег. № 8831, дело № 720 от 1999 г.

Установено е при проверката, че строежът представлява извършено през 1995 г. преустройство на таванско помещение към ап. № 2, в таванския етаж във вх. А на жилищна сграда, разположена в УПИ I, кв. II, м. „ГГЦ“, зона „Г-14“ по плана на [населено място], с административен адрес: [населено място], [улица]. Същото е извършено в съществено отклонение от одобрения проект за сградата на 13.02.1954 г. на СГНС и позволителен билет № 55/15.02.1954 г. Изградена била капандура, от дървена носеща конструкция, като по този начин е нарушена целостта на покривната конструкция на сградата. Монтиран бил прозорец по равнината на фасадата с височина от около 200 см. Увеличена била и широчината на таванското помещение от около 165 см, на около 220 см, чрез завземане на чужди части. Монтирани били улуци

и водосточна тръба за отводнение на капандурата.

Съгласно представения нот. акт таванското помещение било с площ 7.37 кв.м., а от представеното архитектурно заснемане, таванското помещение от 2018 г., било видно, че площта на същото е 8.98 кв.м., т. е с около 1.61 кв.м. в повече. Прието е, че са били завзети общи части, без представено съгласие на съсобствениците в сградата.

Изградени били преградни стени, с които е оформен санитарен възел с изградени към него ВиК и електро инсталации. Монтирана била и тоалетна и мивка с бойлер. Към момента на съставяне на Констативния акт, таванското помещение се ползвало за жилище, като е запазено с ток и вода. За промените на покривната конструкция не било представено съгласие на съсобствениците в етажната собственост.

Строежът бил IV категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 4, буква "б" от ЗУТ и Наредба № 1 от 30.07.2003 г. на МРРБ за номенклатурата на видовете строежи. Съгласно Наредба № 5 за правила и норми по териториално и селищно устройство, издадена от Министерството на строежите и архитектурата /обн. ДВ бр. 69 от 02.09.1977 г. и отменена бр. 48 от 26.05.1995 г./ извършеното преустройство не отговаряло на чл. 49, ал. 1 от същата. Съгласно Наредба 7 от 22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони /обн. ДВ, бр. 3/2004 г. и в сила от 13.01.2004 г./, извършеното преустройство на таванското помещение не отговаряло на чл. 72, ал. 3 от същата.

Строежът не можел да се счита за търпим по смисъла на §16, ал. 1 и ал. 2 от ДР на ЗУТ и § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, тъй като не отговарял на строителните норми и правила, действали към момента на изграждането му и към настоящия момент. Същият не е узаконим, тъй като не е допустим по действащите разпоредби по смисъла на § 127, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ.

Констативният акт е връчен на пълномощник на жалбоподателя на 11.06.2019 г.

В посочения в констативния акт срок за обжалване е постъпило възражение с вх. № РОБ18-ДИ04-138-36/18.06.2019 г. от жалбоподателя /л. 31-32/ срещу Констативен акт № РОБ18-ДИ04-138/29.05.2019 г.

Въз основа на извършената проверка и изготвения констативен акт е издадена Заповед № РА-30-216/31.07.2019 г. от Главния архитект на СО, с която на основание чл. 225а, ал. 1 вр. с чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, във вр. с чл. 223, ал. 1, т. 8 от ЗУТ е наредено Н. Д. М. да премахне незаконен строеж – "Преустройство на таванско помещение към ап. № 2, в съществено отклонение от одобрен проект за сградата на 13.02.1954 г. на СГНС и позвoлителен билет № 55/15.02.1954 г., изграждане на капандура, санитарно помещение със съответните ВиК и електро инсталации и завземане на общи части", находящ се в таванския етаж във вх. А на жилищна сграда, разположена в УПИ I, кв. II, м. „ГГЦ“, зона „Г-14“ по плана на [населено място], с административен адрес: [населено място], [улица], като е определен шестдесет дневен срок от влизане в сила за заповедта за доброволно изпълнение. Административният орган се позовава на установеното с констативния акт, както и е посочено, че обектът представлява строеж IV категория съгласно чл. 137, ал. 1, т. 4, б. „д“ от ЗУТ, изпълнен без одобрен инвестиционен проект, без издадено разрешение за строеж и без съгласие на собствениците в етажната собственост, в нарушение на чл. 137, ал. 3, чл. 148, ал. 1 и чл. 185, ал. 2 от ЗУТ. За него не са приложими § 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ и § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. Постъпилото възражение по констативния акт е оставено без уважение, без да се изложат мотиви за това.

Именно тази заповед е предмет на настоящето съдебно производство, като същата е

върчена на пълномощник на жалбоподателя на 28.08.2019 г.

По делото е назначена съдебно-техническа експертиза /СТЕ/, чието заключение като неоспорено от страните съдът възприема като обективно, безпристрастно и компетентно изготвено, съответстващо на всички приложени по делото доказателства. Вещото лице посочва, че основният ремонт и преустройството са извършени през 1995 г., за което е приложила декларации /преди Н. М. да стане собственик на имота/. С това преустройство квадратурата на таванското помещение не е променяна. Не са завземани никакви общи части. В дясната задна част на таванското помещение имало обзидан вентилационен и канализационен щранг на сградата, който не влиза в квадратурата. До него била обособена тоалетната. Монтирана е малка мивка и тоалетна, която е заустена в канализационната тръба за всички етажи. ВЛ посочва, че е посетила ап. 22 на долния етаж под тавана и видяла, че под въпросната тоалетна на тавана се намира тяхната тоалетна и вертикалния канализационен щранг е на същото място. Съседите посочили, че нямат и никога не са имали теч от горното ниво.

По отношение на вертикалния прозорец от 200 см., ВЛ е установило, че съществува надзид за всички тавани от около 55-60 см. Във въпросния таван над този надзид бил монтиран прозорец за осветяване и проветряване на помещението, но той е доста по-нисък от 200 см., а именно - около 145 см.

При огледа е установила, че таванът се ползва за склад. В заключение посочва, че извършеното строителство представлява преустройство на таванско помещение към ап. 2. С извършеното преустройство на таванското помещение не са осъществени съществени промени в предназначението му, вида и местоположението на общи части и инсталации.

Вещото лице е представило: нотариално заверени - Декларация от Ю. Д. А., живущ в [населено място], [улица], вх. А, ап. 5, видно от която същия декларира, че изграденият обект в пл. № 11, кв. 11 с идентификатор 68134.402.107.1 в [населено място], район „О.“, с административен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ап. 2, а именно: преустроено мазе в сутерена на сградата без изменение на конструкцията и монолитно – 25 кв.м. с достъп до ап. № 2 и таван преустроен в ателие и изграден санитарен възел с площ 7.37 кв.м., са изградени през 1995 г. от Е. В. И.; Декларация от Л. И. Я., живуща в [населено място], [улица], вх. А, ап. 16, видно от която същата декларира, че изграденият обект в пл. № 11, кв. 11 с идентификатор 68134.402.107.1 в [населено място], район „О.“, с административен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ап. 2, а именно: преустроено мазе в сутерена на сградата без изменение на конструкцията и монолитно – 25 кв.м. с достъп до ап. № 2 и таван преустроен в ателие и изграден санитарен възел с площ 7.37 кв.м., са изградени през 1995 г. от Е. В. И.; Скица, видно от която не е завзета чужда собственост; Заявление от живущи на [улица], в което същите заявяват, че с ремонта на таван на ап. 2 – собственост на Н. Д. М., който е правен през 1995 г., не са местени стени и не са завзети общи части и не е имало и няма теч от тавана; Жалба от д-р С. А. С.; Становище от А. Ш., председател на УС на ЕС на [улица], вх. А и В и от Е. М., собственик на апартамент на [улица], вх. А и бланка представена за сведение на представител на Домсъвета, подписана на 02.11.2020 г. от Я. Т., удостоверяваща, че направеното преустройство на таванско помещение от Н. Д. М., не нарушава целостта на нейното таванско помещение.

В проведеното съдебно заседание ВЛ поддържа заключението си. Сочи, че по разрешението за строеж от 1954 г. няма предвидена тоалетна в таванското помещение. Имало една иззидана част, която представлява комбинация от комини и

вентилационни части, и там можело да има канал. Старият проект от 1954 г. в НАГ бил непълен и имало много бледо копие за разпределение на таваните. Нямаło разпределение на долните етажи, имало проект на фасадата. Разпределението на тавана от 1954 г. по проекта не отговарял на положението на мястото. Прозореца, който е описан в заключението на СТЕ, го нямаło по проект и бил направен като част от преустройството на таванското помещение.

По делото са представени Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г. на Кмета на Столична община, изменена и допълнена със Заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019 г., с която същият делегира правомощия на Главния архитект на СО по издаване на заповеди за премахване на незаконни строежи по смисъла на чл. 225, ал. 2 от ЗУТ от четвърта до шеста категория или на части от тях на основание чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ.

При така установената фактическа обстановка, съдът, след като извърши проверка на посочените от оспорващата основания, както и служебна проверка по чл. 168 от АПК, намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол, от надлежна страна- лице адресат на оспорената заповед.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ, кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл. 225, ал. 2, или на части от тях. Процесният обект, според описаното в заповедта, представлява "Преустройство на таванско помещение към ап. № 2, в съществено отклонение от одобрен проект за сградата на 13.02.1954 г. на СГНС и разрешителен билет № 55/15.02.1954 г., изграждане на капандура, санитарно помещение със съответните ВиК и електро инсталации и завземане на общи части", което е строеж от четвърта категория по смисъла на чл. 137, ал. 1, т. 4, б. „д“ от ЗУТ. Ето защо разпоредването за премахването му е от компетентността на кмета на общината. Издател на заповедта е Главния архитект на СО, с оглед правомощията, предоставени му със Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г. на Кмета на Столична община, изменена и допълнена със Заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019 г., като в т. 1. 47 от нея е посочено да издава заповеди за премахване на незаконни строежи по смисъла на чл. 225, ал. 2 от ЗУТ от четвърта до шеста категория или на части от тях на основание чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ. Следователно, оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма, при наличие на всички изискуеми от процесуалния закон реквизити, в т. ч. съдържа правни и фактически основания за своето издаване, вкл. позоваване на установеното при извършената проверка, за която е изготвен Констативен акт № РОБ18-ДИ04-138/29.05.2019 г. Правилно в оспорената заповед е разпоредено именно оспорващият Н. Д. М. да премахне процесния строеж, тъй като той е собственик на същия и в това си качество може да бъде адресат на заповедта.

Спазена е процедурата по издаване на заповедта, разписана в чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ - заповедта за премахване е издадена въз основа на констативен акт, съставен от длъжностни лица по чл. 223, ал. 2 от ЗУТ. Констативният акт е връчен на пълномощник на жалбоподателя на 11.06.2019 г., като на 18.06.2019 г. е подадено възражение срещу констатациите в него. Последното е прието за неоснователно в процесната заповед.

Не се споделят доводите на жалбоподателя, че заповедта не е връчена на надлежно упълномощено лице, като това е ограничило правото му на защита още в началния етап на административното производство. Констативният акт /КА/, както и процесната заповед са били връчени на Е. В. И., съгласно пълномощно от 22.08.2018 г. приложено по делото, видно от което Н. Д. М. е упълномощил Е. В. И. да го представлява пред всички държавни, общински, обществени органи и организации, както и пред трети физически и/или юридически лица, с право да подписва, подава и получава всякакви документи, молби и заявления, както и да прилага необходимите документи. Пълномощното е безсрочно. Следователно всички документи във връзка с административното производство, са били връчени надлежно връчени на пълномощник на жалбоподателя, като същия своевременно е узнавал за тях и е упражнил правото си на защита, депозирайки възражение срещу КА, както и жалба срещу процесната заповед.

По отношение съответствието на заповедта с материалния закон, съдът съобрази следното:

С разпоредбата на чл. 225а ал. 1 ЗУТ е въведено задължение за кмета на общината или за упълномощеното от него лице, да издава заповеди за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл. 225, ал. 2 от ЗУТ. В конкретната хипотеза и видно от заключението на изслушаната съдебно-техническа експертиза, в процесният обект извършените преустройства в съществуващата сграда са: – обособяване на тоалетна и монтиране на прозорец в таванско помещение, като този прозорец служи за осветяване и проветряване на помещението и е с височина 145 см. Този строеж е категоризиран от административния орган като незаконен по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ - извършен без одобрен инвестиционен проект, без разрешение за строеж и без съгласие на собствениците в етажната собственост, в нарушение на чл. 137, ал. 3, чл. 148, ал. 1 и чл. 185, ал. 2 от ЗУТ.

От представената и изслушана СТЕ, се установява, че основният ремонт и преустройството са извършени през 1995 г., за което е приложила декларации /преди Н. М. да стане собственик на имота/. С това преустройство квадратурата на таванското помещение не е променяна. Не са завземани никакви общи части. В дясната задна част на таванското помещение има обзидан вентилационен и канализационен щранг на сградата, който не влиза в квадратурата. До него е обособена тоалетна. Монтирана е малка мивка и тоалетна, която е заустена в канализационната тръба за всички етажи. ВЛ посочва, че е посетила ап. 22 на долния етаж под тавана и видяла, че под въпросната тоалетна на тавана се намира тяхната тоалетна и вертикалният канализационен щранг е на същото място. Съседите са посочили, че нямат и никога не са имали теч от горното ниво.

По отношение на вертикалния прозорец от 200 см., ВЛ е установило, че съществува надзид за всички тавани от около 55-60 см. Във въпросния таван над този надзид бил монтиран прозорец за осветяване и проветряване на помещението, но той е доста по-нисък от посочения от административния орган размер - 200 см., а именно същия е около 145 см.

Според експертизата на ВЛ, таванът се ползва за склад и извършеното

строителство представлява преустройство на таванско помещение към ап. 2. С извършеното преустройство на таванското помещение не са осъществени съществени промени в предназначението му, вида и местоположението на общи части и инсталации.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че от процесната заповед не става ясно каква част точно от строежа е незаконна. Съгласно цитирания в заповедта чл. 49, ал. 1 от Наредба № 5 за правила и норми по териториално и селищно устройство (Наредба № 5-1977 г., отм., ДВ, бр.69 от 02 септември 1977 г.), светлата височина на новопроектирани жилища е най-малко 2,50 м. Не се споделят доводите на административния орган, тъй като помещението не е новопроектирано и се ползва за склад. Същото се намира в подпокривното пространство на сградата и етажната височина е такава, каквата е била нормативно установена към момента на построяване на сградата. Съгласно чл. 63, ал. 1 от Наредба № 5 в обема на подпокривното пространство на сгради със скатен покрив, въз основа на одобрен архитектурен проект, могат да се изградят жилища, стаи за творческа или научна дейност - за ползуване от обитателите в по-долните етажи, ателиета за художествена, научна и друга творческа дейност, сушилни и тавански складови помещения. А съгласно чл. 2 от същата към ателието освен при малкоетажно застрояване трябва да има самостоятелен санитарен възел (клозет, мивка). Съдът счита, че не са променяни общите инсталации на сградата, тъй като видно от СТЕ санитарният възел изграден в таванското помещение е разположен над банята в ап. 22 на долния етаж под тавана. Мивката и тоалетната монтирани в санитарния възел са заустени в канализационната тръба за всички етажи. Установено е, че няма и никога не е имало течове отгоре.

Ето защо, нито за жалбоподателя, нито за съда става ясно в какво състояние следва да приведе обекта, за да може същият да е в съответствие със строителните книжа и съответно дали разпореждането на органа е законосъобразно.

На следващо място в заповедта са изложени и фактически основания, по отношение "търпимостта на строежа". Отразеното в Заповедта твърдение, че за същият не са приложими § 16 от ПР на ЗУТ и § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ съставлява извод на органа, неподкрепен с фактически установявания и изводи, защо от тези фактически установявания следва изводът за незаконност на описания строеж.

По отношение на преценката за търпимостта на строежа органът е посочил само, че строежът е извършен без одобрени инвестиционни проекти и без издадено разрешение за строеж. За преценката относно "търпимостта" на строежа не е достатъчна констатацията на органа, че за строежа няма необходимите инвестиционни проекти и разрешение за строеж, тъй като липсата на строителни книжа, е една от законовите предпоставки за приложението на § 127 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. Още повече, че в настоящия случай е налице одобрен към 1954 г. одобрен проект, чиято относимост органът както беше споменато по-горе не е коментирал. Не е коментирал изискванията на законодателството през 1995г. или актуалните правни норми, на които трябва да отговаря един строеж /от гледна точка на фактическото му

изпълнение/, за да бъде търпим.

Административният орган е този, който провежда процедурата и в неговите властнически правомощия е да спази всички условия като гаранция за правилно издаден акт. Изследване търпимостта на строежите е задължително условие, предвид законодателното решение по този въпрос, че търпимите строежи не подлежат на премахване, а в настоящия случай такова изследване не е направено.

От представените декларации по делото обаче, които съда цени като непротиворечиви и взаимодопълващи се, се установява, че таванското помещение е в този вид от 1995 г., както и към момента на закупуване от жалбоподателя М. на жилището, към което принадлежи и процесното таванско помещение – 27.08.1999 г.

Установеното налага да се изследва приложимостта на нормата на § 127, ал.1 от ПЗР на ЗУТ, доколкото съгласно чл. 142, ал.1 от АПК съответствието на административен акт с материалния закон се преценява към момента на издаването, а цитираната разпоредба е била част от действащото право към момента на издаване на процесната заповед. Тази преценка е следвало да се извърши от административния орган. Тъй като това не е сторено, настоящият съд следва да провери налице ли са предпоставките на цитираната разпоредба.

Изискванията за търпимост на строежите не са в кумулативна даденост, т.е. те трябва да са допустими по правилата и нормите действали по време на извършването им или съгласно ЗУТ. Предпоставка за търпимостта е строежът да е бил, респ. да е, технически допустим към момента на извършването си, съответно при действието на ЗУТ. Съгласно § 127, ал. 1 от ЗУТ строежи, изградени до 31 март 2001 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени, или по действащите разпоредби съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване или забрана за ползване. По делото безспорно се доказва, че преустройството е извършено преди 31 март 2001 г., но не са събрани достатъчно доказателства, дали е било допустимо към момента на извършване на преустройството.

Съдът намира, че не следва да изследва в настоящото производство дали процесният по делото строеж е търпим или не, тъй като изводът за този факт, не може да промени изхода на делото, доколкото са налице други основания за отмяна на заповедта, с оглед направените по-горе изводи за незаконосъобразността ѝ.

Още повече, че от приетата по делото и неоспорена от страните СТЕ се установява, че с извършеното преустройство на таванското помещение квадратурата му не е променяна, не са завземани никакви общи части. Според вещото лице не са осъществени съществени промени в предназначението на процесния обект, вида и местоположението на общите части и инсталации. Още повече, че канализационната тръба към която е включен санитарния възел на таванското помещение е съществуваща за всички етажи.

На основание гореизложеното, съдът приема че процесната Заповед е издадена при неизясняване от страна на органа на всички факти и обстоятелства от значение за правилното разрешаване на случая, съгласно

чл. 35 от АПК и чл. 7, ал. 2 от АПК и при неправилно приложение на материалния закон. С оглед изложеното, следва Заповед № РА-30-216/31.07.2019 г. на Главния архитект на Столична община да бъде отменена като незаконосъобразна.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски до размера, в който са доказано направени, или сумата от общо 1010 лв., представляващи 10 лв. заплатена държавна такса, 300 лв. – депозит за вещо лице и 700 лв., платен в брой адвокатски хонорар.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 30-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № РА-30-216/31.07.2019 г. на Главния архитект на Столична община, с която е наредено да бъде премахнат незаконен строеж "Преустройство на таванско помещение към ап. № 2, в съществено отклонение от одобрен проект за сградата на 13.02.1954 г. на СГНС и позволителен билет № 55/15.02.1954 г., изграждане на капандура, санитарно помещение със съответните ВиК и електро инсталации и завземане на общи части", находящ се в таванския етаж във вх. А на жилищна сграда, разположена в УПИ I, кв. II, м. „ГГЦ“, зона „Г-14“ по плана на [населено място], с административен адрес: [населено място], [улица].

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Н. Д. М., ЕГН [ЕГН] направените съдебно-деловодни разноски в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: